

РЕШЕНИЕ

№ 3702

гр. София, 22.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 07.03.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **8315** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл.) във вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по **жалба** вх. № 21073 от 09.11.2010г. по описа на Административен съд С.-град (АССГ), подадена от **И. Б. К.**, от Г.С., К.Б., Б., В., .4, А. срещу заповед № 535/21.10.2010г. на Изпълнителния Д. на Изпълнителния агенция „Автомобилна администрация”, с която на основание чл. 90, ал.1, т.5 от ЗДСл. му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

Жалбоподателят счита, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, тъй като при издаването ѝ са допуснати съществени процесуални нарушения. Преди налагане на дисциплинарното наказание и издаване на заповедта не е бил изслушан. Намирал се в отпуск по болест и поради заболяването не могъл да се яви на датата за изслушване и дал само писмени обяснения по докладна записка на г-н Халит Гаази. При поканата да се яви на 12.10.2010г. за изслушване и да даде писмени обяснения, разбрал много след това нямало как да се яви тъй като бил в болничен отпуск и здравословното му състояние не позволявало. Въпреки това, след становище на дисциплинарния съвет изпълнителният Д. на ИААА, без да го изслуша и без да му даде възможност да представи писмено становище, е издал в нарушение на разпоредбата на чл.93 от ЗДСл обжалваната заповед. Нарушена била и разпоредбата на чл.91, ал.1 от ЗДСл, понеже дисциплинарна наказващият орган не е обсъдил тежестта на нарушението, не е отчетел настъпилите последици и какви за службата и за гражданите, не е посочена формата на вината, няма данни, че е отчетено и взето предвид цялостното му служебно поведение

и атестацията му като държавен служител. Заповедта била само за уволнение, не и за прекратяване на правотношението. В заключение прави искане за отмяна на заповедта, като на основание чл.93, ал.2 от ЗДСл иска съдът да я отмени без да се поризнася по същество, евентуално ако не намери това основание, да я отмени поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Претендира направените съдебноделоводни разноси.

Ответникът–изпълнителният Д. на ИААА– С. чрез процесуалния си представител юрисконсулт Х счита жалбата за неоснователна, а заповедта за налагане на дисциплинарно наказание “уволнение” за издадена при спазване на материалния закон и процесуалните правила. Процедурата по чл.93 от ЗДСл е спазена – от служителя са изискани обяснения, но не се явил на изслушването без да посочи основания за обективна невъзможност. Прекратяването на служебното правоотношение настъпвало като последица от наложеното дисциплинарно наказание уволнение без да е необходим нарочен акт. Заповедта съдържала всички реквизити по чл.108 от ЗДСл. Наказанието било наложено при спазване на разпоредбите на чл.91 от ЗДСл, като в правомощие на дисциплинарна наказващия орган е да прецени тежестта на нарушенията и съответстващото им наказание, след становище на дисциплинарния съвет, който също бил предложил най-тежкото наказание. По делото се утанили извършените от К. нарушения. Специалният режим на достъп до кабинет № 6 се установявал от декларациите на съответните служители, които само имали достъп и от поставената табела. Предвид спазване на изискванията за законосъобразност при издаване на заповедта претендира отхвърляне на жалбата като неоснователна и потвърждаване на заповедта.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и от представените по делото доказателства (последно заповед № 1302/17.12.2009г. за преназначаване) се установява, че И. Б. К. е работил при ответника по служебно правоотношение, на длъжност „младши инспектор“ в сектор „Водачи и административна дейност“ в областен отдел „Контролна дейност ДАИ“-Г.С., с ранг IV младши. Същият му е присъден след атестиране със заповед № 201/09.04.2010г., считано от 18.04.2010г. По делото е представена длъжностна характеристика на жалбоподателя за длъжността „младши експерт“ в отдел „ВАД“ в РД „АА“-С., връчена му на 18.09.2009г., в която се сочат компетентности за провеждане на изпити и редица оперативни правомощия по осъществяване на административната дейност на Регионалната дирекция, в това число обработка и съхранение на документи, изготвяне, ползване и поддържане на база данни с информация за дейността на дирекцията, прием, обработка и съхранение на документи и т.н. Същевременно длъжността, която последно заема жалбоподателят е „младши инспектор“ и в писмено становище ответникът уточнява, че за тази длъжност на К. длъжностна характеристика не е била изрично връчена.

От представените болнични листове се установява, че К. за периодите от 17.08.-05.09.2010г., от 09.09.-13.09.2010г., 14.09.-до 19.10.2010г. е бил в отпуск поради временна неработоспособност.

С докладна записка изх.№ 11-01-29-1023/09.07.2010г. инж. Халит Гаази и.д. началник ОО „КД-ДАИ“ – С. докладва до зам.изпълнителния Д. на ИАА относно нарушаване на вътрешните правила в ОО „КД-ДАИ“ – С. от младши инспектор И. К. – сектор „ВАД“.

Уведомява, че на 07.07.2010г., и.д. началник сектор Н Ч посещава стая № 6, в която се изготвят и оформят протоколите за и от изпитите на кандидатите за водачи на МПС, като след почукване и опит за влизане вратата се оказва заключена, вътре се чува смях, и излизат инспектор И и жалбоподателя, който се установява, че бил заключил вратата. Запитан какво прави в стая с ограничен достъп и надпис „влизането забранено“ не дал логичен отговор. Докладващият уточнява, че достъпът до стаята, освен на него е позволен на секторните началници и на служителите И и Т, подписали декларации относно опазването на информацията. Намира инцидента за грубо нарушение на вътрешния ред и недопустимо поведение на К., освен това прояващ демонстративно поведение като не е дал писмено обяснение по случая в рамките на работния ден. Също без да уведоми секторния си началник или него отива на изследвания и отново си взима болнични, след скорошно завръщане от 4 м.боледуване. С аналогично съдържание по случая са приложени и докладни записка от инж. В.Г и.д. Началник сектор „ВАД“ ОО „КД-ДАИ“ и от мл.спец. инспектор в ОО „КД-ДАИ“-С. И И. Служителката очевидец на случая разяснява в докладната си записка до началник сектора, че на 07.07.2010г. около 16.00 ч. жалбоподателят почукал на заключената врата на кабинет № 6, тя му отворила, като той я помолил за справка, направила му я, след което се почукало. Учудила се, че е заключено, г-н К. бил заключил. Още една докладна записка за случилото се е изготвена и от Н Ч и.д. началник сектор „КАНД“ към ОО „КД-ДАИ“-С. до началника на отдел ОО „КД-ДАИ“-С. и приложена по делото с описване по сходен начин на фактите и заявяване, че поведението на К. е грубо нарушение на вътрешния ред и недопустимо поведение и предложение за вземане на отношение по случая.

С писмо изх.№ 11-01-29-1023/07.09.2010г. изпълнителният Д. на ИААА на основание чл.93, ал.1 от ЗДСл е изискал от жалбоподателя да представи в срок до 11.00 часа на 13.09.2010г. писмени обяснения относно посоченото в доклад изх.№ 11-01-29-1023/09.07.2010г., копие от който прилага. Очаква обяснения и относно поведението му по изпращане на сигнали до администрации на държавни органи, с твърдения за корупционни практики в Агенцията, без да са подкрепени с доказателства и неустановени при извършени проверки. На основание чл.93, ал.1, предл.1-во от ЗДСл отправя покана да се яви на 13.09.2010г., в 11:00 ч. в сградата на ИААА, съответния кабинет за изслушване във връзка с горното с възможност към обясненията да представи доказателства. Връчено е лично на жалбоподателя на 07.09.2010г.

С писмо вх.№ 11-01-29-1023/2/13.09.2010г. до изпълнителния Д. на ИААА жалбоподателят е направил изложение относно изисканите му обяснения като по първия пункт е посочил, че не му е свеждана писмена или устна заповед, която изрично да забранява достъпа на служители, надписът на вратата и гишетата важал само за клиенти и посетители. Не са му известни декларации на служителите във връзка с достъпа до тази стая. И други служители влизали по служебни въпроси и за кратко в стаята, без неговите проблеми. Въобще според него достъпът в тази стая не бил строго ограничен. След като му е направена забележка, повече не е стъпвал в стая № 6. Обсъжда и останалите детайли по случая. По втората част от изисканите му обяснения намира, че се атакува правото му на гражданско поведение и активност. Отхвърля твърденията, че сигналите му за прояви на корупция не са потвърдени поради това, че Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията (включително ИААА) не е компетентна и няма ресурс, за да извърши проучване и да се произнесе дали корупция е налице, а прокуратурата, следствието и МВР и докато те не се произнесът по надлежния ред, твърденията, че сигналите му за корупция са

неоснователни и клеветящи някого били необосновани. На посочените обяснения е поставен рег.индекс и дата от 13.09.2010г.

С допълнително писмо изх.№ 11-01-29-1023/06.10.2010г. изпълнителният Д. на ИААА на основание чл.93, ал.1 от ЗДСл е изискал от жалбоподателя да представи до 12.10.2010г. писмени обяснения относно приложена декларация от 05.10.2010г. от служители на Агенцията, че оказал натиск и принуда върху тях, да подпишат предходно писмо. Отправена е покана към жалбоподателя да се яви на посочената дата за изслушване във връзка с посоченото в писмото и възможност да представи доказателства. Приложено е писмо с обратна разписка, от което е видно връчване на писмото до К. по пощата на 25.10.2010г. В приложеното писмо (декларация) рег.№ 11-29-1447 от 05.10.2010г. служители на ОО „КД-ДАИ“ Г.С. декларират, че написаното в писмото от 13.08.2009г. до и.д. изпълнителния Д. Х не отговаря на истината, а подписите, които са поставени в писмото са под давлението на служителите К. и А. Следват подписи на 12 лица. Приложено е и първоначалното писмо № 11-29-1490/13.08.2009г. адресирано до Л Х и.д И. Д. на ИААА, в което 22 служители са описали ситуация на напрежение в РД „АА“ – С. в колектива на служителите, занимаващи се с провеждане на изпити за водачи на МПС, в резултат на открита война, която се води срещу тях от двама управители на учебни центрове. Желят среща и поставят въпроси във връзка работата и бъдещето на изпитите за водачи на МПС.

Със Заповед № РД-01-750/20.09.2010г. на изпълнителния Д. на ИААА е наредено Дисциплинарният съвет на Агенцията, назначен със Заповед № РД-01-21/04.02.2008г., изм. със заповеди №№ РД-01-733/17.12.2009г., РД-01-341/23.02.2010г. и РД 01-661/14.06.2010г. (представени по делото) да образува дисциплинарно дело срещу жалбоподателя за изясняване фактите и обстоятелствата, изложени в доклад изх.№ 11-01-29-1023/09.07.2010г. и във връзка с изпращане на сигнали от служителя до администрации на държавни органи с твърдения за корупционни практики в Агенцията, наличието на каквито не са установени при извършена проверка от Инспектората на МТИТС. Възложено е изготвяне на решение от Дисциплинарния съвет по дисциплинарното дело със становище относно наличие или липса на основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя за извършеното от него и цялостното му поведение, в това число относно вида на наказанието съобразно нарушението. Заповедта е допълнена с друга такава № РД 01-869/15.10.2010г. по образуваното дисциплинарно дело срещу К. с указание да се изяснят фактите и обстоятелствата във връзка с декларацията на служители на Агенцията, а именно че служителят е оказал натиск и принуда върху служителите да подпишат съответното писмо.

На 15.10.2010г. е проведено заседание на назначения дисциплинарен съвет в състав председател Д А–и.д. Д. на дирекция „Административно-правно обслужване и финансово стопански дейности” и членове още четирима служители в Агенцията на описаните длъжности, определени в представените по делото заповеди за членове на Дисциплинарния съвет. Заседанието е протоколирано с протокол от 15.10.2010г. Прието е решение за образуване на дисциплинарно дело срещу И. Б. К.. Обсъден е доклад рег.№ 11-01-29-1023 от 09.07.2010г. на Х Г-и.д. началник отдел на ОО КД-ДАИ –град С. и поведението на К. по изпращане на сигнали с твърдения за корупционни практики, без такива да се установяват, писмо от служители, че същият е оказал натиск и принуда върху служителите от отдела. След запознаване с фактите и обстоятелствата и обясненията на К. Дисциплинарният съвет е приел становище, че с поведението си К.

е нарушил установения ред за работа, като е нарушил забраната за достъп до кабинет № 6, което представлявало нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСЛ. Поведението на К. по разпространяване на информация за наличие на корупция в Агенцията, без доказателства за наличието на такава корупция е определено, че е в противоречие с принципа на лоялност по чл.2, ал.1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА). С това поведение според дисциплинарния съвет жалбоподателят направил съзнателен и целенасочен опит да урони престижа на държавната служба и да подрони доверието в нея и държавната администрация, което представлява нарушение по чл.89, ал.2, т.5 от ЗДСл. По нататък Дисциплинарният съвет намира, и че К. е накърнил достойнството и е нарушил правата на своите колеги, като е оказал натиск върху тях. Да декларират определени факти, без същите да отговарят на действителността. Предвид цялостното поведение на служителя според Съвета е налице основание да се приеме, че при изпълнение на служебните си задължения той не следва поведение, което да създава увереност у органа, чиято дейност подпомага, че може да му се довери и да разчита на него за точно, качествено и своевременно изпълнение на функциите на отдела, което от своя страна определя като нарушенията чл.5, ал.2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Единодушно е прието решение, че К. е извършил дисциплинарни нарушения и те са извършени виновно, като предвид настъпилите последици и обстоятелствата, при които са извършени е налице основание за налагане на предвиденото в чл.90, ал.1, т.5 от ЗДСл.

Със заповед № 535 от 21.10.2010г. на изпълнителния Д. на ИААА, предмет на настоящото оспорване, на И. Б. К. е наложено дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. - "уволнение", за дисциплинарни нарушения по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т.5 от ЗДСл. За да издаде заповедта, ответният административен орган е изложил подробни мотиви, в които са изложени фактически констатации във връзка с влизане на жалбоподателя на 07.07.2010г. в кабинета с ограничен достъп, във връзка с изпращането от него на сигнали до администрации на държавни органи, с твърдения за корупционни практики в агенцията, неустановени при проверка на МТИТС, както и относно окзване на натиск и принуда върху служители да подпишат съответното цитирано писмо. Посочено е че са изискани обяснения и е поканен за изслушване като в определения срок не се е явил за изслушване на определената за това дата. Обсъдени са дадените обяснения по пункт I –относно влизането в кабинет № 6, и дисциплинарна наказващият орган ги намира за противоречиви и не ги кредитира. Намира забраната за известна на служителите, видно от изложеното от тях в докладните им записки, а също и самият К. сам заключил вратата, което безспорно означава, че на служителя са известни специалните правила и режим за достъп до кабинет № 6 и за работата в него. Въз основа на доклада, констатиращ влизането на К. в кабинета с ограничен достъп, писмото (декларация) от служителите и предвид обясненията на служителя дисциплинарно наказващия орган е приел следното, възпроизвеждайки изложеното от дисциплинарния съвет в Протокола му: I. С поведението си К. е нарушил установения ред за работа, като е нарушил забраната за достъп до кабинет № 6, което представлява нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСЛ. II Поведението на К. по разпространяване на информация за наличие на корупция в Агенцията, без доказателства за наличието на такава корупция, е определено в противоречие с принципа на лоялност по чл.2, ал.1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. С това поведение според

дисциплинарнонаказващия орган К. направил съзнателен и целенасочен опит да урони престижа на държавната служба и да подрони доверието в нея и държавната администрация, което представлява нарушение по чл.89, ал.2, т.5 от ЗДСл. И III. С описаното поведение дисциплинарнонаказващият орган намира, че К. е накърнил достойнството и е нарушил правата на своите колеги, като е оказал натиск върху тях да удостоверят факти, без същите да отговарят на действителността, съгласно декларираното от служителите в писмо (декларация) с рег.№ 11-29-1447 от 05.10.2010г. Като на основание чл.205 от НПК за поведението на К. е уведомена и РП при СРС за предприемане на действия по компетентност. Предвид цялостното поведение на служителя, с оглед тежестта на нарушенията и обстоятелствата, при които са извършени, органът е приел, че на служителя следва да бъде наложено наказание по чл.90, ал.1, т.5 от ЗДСл. Заповедта е връчена на К. на 26.10.2010 г.

По делото са разпитани свидетелите Хали Осман Гаази (изготвил докладната записка от 09.07.2010г., изпълняващ към момента на изготвянето ѝ длъжността началник отдел „Контролна дейност ДАИ”, работно място У.В № 1, Г. С.) и Н М Ч (служител на ИААА, и.д. началник сектор „Контрол и административно-наказателна дейност”). От показанията на свидетелите се установява, в кабинет № 6 в сградата на У. „Витиня” № 1 от 2001г. винаги и постоянно имало табела с надпис „Влизането забранено”, като табелата представлявала лист с разпечатан надпис на компютър, залепен с тиксо на вратата. Забранен бил достъпа, защото там се съхранявала ценна информация като протоколите от изпитите на кандидатите за МПС, имена и ЕГН, данните от картите, от камерите с които се извършваха контрол на пътя, от пътните инспектори, а впоследствие и от тези изпити. Работещите в кабинета служители подписали декларация, че няма да се изнасят данни, както и няма да има достъп до други служители. Гаази твърди, че предупреждавал устно по време на сутрешните оперативки, че други служители нямат работа там, освен той, началниците сектори и упълномощените лица. Споменавал го, не всеки ден, но в определен ден, на жалбоподателя, ако е присъствал. Не си спомня да го е извикал и да му е разпоредил, а когато присъствал на оперативките. Според чавдаров всички служители много добре знаят, защото им казали устно многократно, че не трябвало да се влиза там, защото не е редно. Конкретно К. многократно не бил на работа, бил болнични, не си спомня дали е бил на конкретна оперативка, когато е казано устно, че не следва да се влиза в този кабинет, но всички знаели и се съобразявали. И двамата свидетелите сочат, че няма писмени указания за ограничения достъп, но между служителите е известно, че в този кабинет не може да се влиза, забраната бира едно фактическо положение. През коридора, съдето се намирал кабинет № 6 имали достъп и външни лица – например кандидатите, които се явяват на психологическо изследване, ползвали съседни зари и апаратни, минавали покрай тази стая. Свидетелите споделят виждане, че в кабинета е забранено влизането за служителите, не само за минаващите клиенти. По принцип вратата винаги се заключвала и ключ от нея имал служителят, който е на работа през деня от 09.00 до 17.30 ч.

Приложени са три броя декларации с идентично съдържание от служителите в ОО „КД-ДАИ“ –С. Р А, И В И и А В Т. Лицата декларират на 27.07.2010г., съответно на 22.03.2010г. и на 12.04.2010г., че при работата си в кабинет № 6 в сградата на отдела няма да разгласяват, предоставят и изнасят информация относно поверената им за изпълнение задача да свалят, съхраняват и предоставят информация от записващите устройства в служебните автомобили на ОО“КД-ДАИ“ С., както и никаква друга

информация известна в процеса на работата там. Информацията може да предоставя на началника на ОО“КД-ДАИ“ С. , както и изнасят информацията относно поверената има за изпълнение задача.

Събрана е по делото кореспонденция във връзка с подавани от жалбоподателя сигнали до различни органи и институции като писмо от комисия за борба с корупцията, конфликт на интереси и парламентарна етика с изх.№ 055-22/715/17.06.2010г., писмо-напомнително от мл.инспектор К. с вх. № 715/ПП/14.06.2010г. до тази комисия, сигнал от същото лице рег. № 13-00-256/13.04.2010г., сигнал от К. с рег. № 11-29-325/09.03.2010 г. и писмо изготвено от МТИТС с рег. № 13-00-256/28.05.2010г., в което са набелязани предложения във връзка с констатирано при проверките по сигналите. В сигналите К. сочи за съмнения за корупционни практики и търговия с влияние в ИААА във връзка с провеждане на изпити за водачи на МПС.

Във връзка с така подаваните от жалбоподателя сигнали е приложено и постановление за отказ за образуване на досъдебно производство от 18.01.2011г. на прокурор от С., по образувана преписка по сигнал на жалбоподателя за корупционни практики във връзка с дейността на отговорни служители от ИААА. Прокурорът е намерил в конкретния случай, че не са налице достатъчно данни за извършено конкретно деяние, съставляващо престъпление по НК от конкретно лице, в рамките на проверката са констатирани административно правни нарушения.

Приета е по делото и извадка от обсъждане в хода на парламентарен контрол в Народното събрание (08.10.2010г.) по повод сигналите на Кръстев в питане до министър Ц на народния представител Р Такоров. В същото се коментират подадените сигнали от К., предприетото по тях и резултатите.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. чл. 124, ал. 1 от ЗДСл. преклузивен 14 - дневен срок (екземпляр от заповедта е връчена срещу подпис на 26.10.2010г., а жалбата е подадена на 29.10.2010г. чрез органа), от надлежна страна – адресата на оспорения административен акт, имащ право и интерес от обжалването. Като процесуално допустима жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка съгласно чл. 168 АПК относно законосъобразността на оспорената заповед, на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия (съгласно чл.6, ал.1, т.5 от Устройствения правилник на ИААА, изпълнителният Д. назначава държавните служители в агенцията, изменя и прекратява служебните правоотношения с тях). Заповедта е издадена в сроковете по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл. Най-рано соченото по време в заповедта нарушение е с дата 07.07.2010г. (влизането в кабинет № 6), като е докладвано на 09.07.2010г. За периода 17.08.2010г. до 19.10.2010г. включително К. е бил в отпуск поради временна неработоспособност, предвид който законоустановен отпуск съгласно чл.94, ал.3 от ЗДСл сроковете по чл.94, ал.1 от ЗДСл не са текли и издадената на 21.10.2010г. заповед е съобразена с тях.

Що се отнася до възраженията за нарушения на процедурата, които опорочат дисциплинарното производство, съдът ги намира за основателни, но по следните съображения:

По отношение на две от визираните в заповедта, в раздели I и II, нарушения

дисциплинарнонаказващият орган е дал възможност на жалбоподателя за писмени обяснения, връчвайки му на 07.09.2010г. искане за това, на основание чл.93, ал.1 от ЗДСл, като го е поканил да се яви на 13.09.2010г. за изслушване и представяне на доказателства. Видно от обясненията с рег.№ 11-01-29-1023/2/13.09.2010г. К. е изложил своите писмени обяснения по описаните две нарушения, като не е заявил, че няма възможност поради заболяването си да се яви. Като съобрази депозирането на писмени обяснения от жалбоподателя, макар и да е бил в отпуск поради временна неработоспособност, липсата на искане за друг ден за изслушване, отчитайки домашния режим на лечение на жалбоподателя, отбелязан по болничните листове, съдът намира, че на К. е обезпечено правото му на защита в дисциплинарното производство, образувано за нарушения посочени в писмото до него от 07.09.2010г. и са изпълнени изискванията на чл.93, ал.1 от ЗДСл.

По отношение на третото, визирано в заповедта нарушение обаче не е спазено изискването на чл.93, ал.1 от ЗДСл. Със свои писма изх.№ 11-29-1447/3/06.10.2010г. и заповед № РД-01-869/15.10.10г. дисциплинарнонаказващият орган е изменил и разширил предмета на дисциплинарното производство, като е добавил още едно нарушение – оказването на натиск и принуда върху служителите да подпишат цитирано писмо. С така направеното изменение на дисциплинарното обвинение срещу него жалбоподателят не е запознат до издаване на обжалваната заповед, а едва след това (писмо на л.33 и обратна разписка на л.25.10.2010г.). В деня на издаване на заповед № РД-01-869/15.10.10г. с указание до Дисциплинарния съвет за изясняване на фактите и обстоятелствата във връзка с третото нарушение е проведено неговото заседание. Жалбоподателят не е присъствал на това заседание, не е запознат с протокола от него (няма данни). По тези съображения съдът намира, че в обобщение следва да се заключи, че в случая е налице хипотеза на чл.93, ал.1 от ЗДСл, тъй като органът не е нито изслушал, нито приел и обсъдил писмени обяснения на служителя по всички дисциплинарни нарушения, за които е взето становище на дисциплинарния съвет и е наложено наказанието. Следва да се има предвид, че за да наложи най-тежкото дисциплинарно наказание, органът сочи, че е мотивиран от становището на дисциплинарния съвет, който пък в становището си сочи, че при преценката си е взел предвид цялостното поведение на служителя. В заповедта са посочени и трите нарушения и че е отчетена тежестта им (без да се сочи оценъчно каква точно е тя). Тъй като освен трите нарушения, органът не сочи друго укоримо поведение на жалбоподателя, то намира, че наказанието е наложено за извършване на нарушенията, разгледани в тяхната съвкупност. Ето защо съдът намира, че като е изменил дисциплинарното обвинение с добавяне на нови нарушения в хода на дисциплинарното производство, органът е следвало да изслуша/приеме обяснения жалбоподателя за нарушенията, като и следи дали е уведомен надлежно за това, и едва след като се увери, че е обезпечено правото на участие в дисциплинарното производство на адресата му да го приключи. А в случая както се посочи искането за обяснения и за явяване за изслушване за третото нарушение е връчено с писмо с обратна разписка на 25.10.2010г., след дата определена за изслушване, след заседанието на дисциплинарния съвет и след издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. В този смисъл е налице основание по чл.93, ал.2 от ЗДСл за отмяна на заповедта само на това основание.

Независимо от горния си извод съдът намира за необходимо да извърши и преценка на материалната законосъобразност на обжалваната заповед. Съдът намира, че заповедта е

издадена в противоречие с разпоредбите на ЗДСл, изискващи налагане на дисциплинарно наказание за доказано извършено дисциплинарно нарушение (чл.89, ал.1 и 2 от ЗДСл) и определяне на дисциплинарното наказание при вземане предвид на всички обстоятелствата по чл.91, ал.1 от ЗДСл.

По делото не се установява извършването на вменени на К. нарушения, респективно съставите на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т.5 ЗДСл., по следните съображения:

Не се спори относно това, че на 07.07.2010г. жалбоподателят е бил влязъл в кабинет № 6, на който имало посатвена табела „влизането забранено”, като служителката вътре му извършила справка, след което бил открит в кабинета. Не се спори също и относно това, че жалбоподателят е изпращал цитираните сигнали. Що се отнася до третото нарушение, във връзка със същото освен двете писма не са събрани каквито и да било доказателства, нито са представени обяснения от жалбоподателя.

При така установените и относими към процесната заповед факти и обстоятелства, съдът приема, че спорът по първите две описани нарушения се свежда до това дали описаните действия на К. съставляват дисциплинарни нарушения, а за третото стои и въпросът за доказаността му.

По раздел I от заповедта – влизането и престояването на К. в кабинет с надпис „влизането забранено“: Съдът намира, че тези действия на жалбоподателя не могат да бъдат определени като деяние, осъществяващо състав на нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл. Не се установява надлежно вменено на жалбоподателя служебно задължение да спазва ограничен достъп до кабинет № 6, или иначе казано сведена до знанието забрана за влизане в този кабинет. Дисциплинарнаказващият орган извежда по косвен път такава забрана, чрез индиции – като неписано правило, общоизвестно на служителите, свеждано има на оперативки, чрез поставяне на табела, декларации подписвани от служители, имащи разрешен достъп. Надпис без точни адресати (при положение, че помещението е на място достъпно и за външни лица) и издател, и без да се установява, че е разяснен на жалбоподателя конкретно, не може да се приеме като надлежно съобщено му (допустимо устно, но следва да се установи, че му е съобщено) служебно задължение и начин на изпълнението му. Не може да се изведе задължение за спазване на ограничен достъп до кабинет № 6 и от представените декларации, тъй като с тях се установява задължение на служителите да съхраняват и не изнасят информацията известна им по повод работата в посочения кабинет. Това само по себе си не е индикация за ограничен достъп на жалбоподателя до помещението. Органът намира обясненията на жалбоподателя по това нарушение за противоречиви, но съдът намира от своя страна пък констатациите на дисциплинарнаказващия орган и въобще тезата на ответника за знание у жалбоподателя на ограничения достъп за нелогична – хем се твърди ограничен достъп до кабинет № 6, хем при заключване от служителя вътре кабинетът е достъпен за други служители и им се правят справки от служителката там. Самата служителка сочи, че е извършила справка на жалбоподател по негова молба. Тогава, кой всъщност нарушава неписаните задължения за ограничен достъп– служителят, който достъпва в кабинет, който по принцип се заключва и от който няма ключ, или служителят, който допуска другият служител в кабинета, до който само той следва да има достъп, пък и му прави справка. Всички тези съображения мотивират съда, че с действието си, описано в раздел I на заповедта К. не е осъществил състав на дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл, изразяващо се в неизпълнение на служебните задължения. Останаха неустановени конкретно вменени на К. служебни задължения, които не е изпълнил, влизайки в

кабинет № 6.

Не се установи и жалбоподателят да е осъществил дисциплинарно нарушение с поведението си, описано в раздел II от заповедта. Подавайки сигнали до съответните държавни органи К. упражнява свое законно право, а не както го характеризира органа „разпространява информация за наличие на корупция в агенцията“. Съгласно 107, ал. 4 от АПК сигнали могат да се подават за злоупотреби с власт и корупция, лошо управление на държавно или общинско имущество или за други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица. Основен принцип при упражняване това право е, че никой не може да бъде преследван само заради подаването на предложение или сигнал – чл.108, ал.2 от АПК. Установена е нормативна забрана за ангажиране на отговорността на подателя на сигнал. Тя е продължение на конституционно установените принципи за правата и свободите на гражданите в чл.39 (правото да се изразява и разпространява мнение) и чл.45 (правото на гражданите на жалби, предложения и петиции до държавните органи) от Конституцията на Република Б. В случая органът нарушава именно този основен принцип като преследва дисциплинарно жалбоподателят затова, че подава сигнал. Дали сигналите са основателни или не, това е въпрос от компетентността на органа, който е сезиран и е компетентен да ги разгледа и да събере доказателства. Следва да се спомене, че в резултат на подаваните писма и сигнали на К. са задействани различни процедури, извършени са проверки и се заявява, че са предприети различни мерки – в доклада на ръководителя на Инспектората на МТИТС са направени предложения в 12 точки, в отговора при парламентарния контрол министър Ц заявява, че се заел с предприемане на необходими действия и изкореняване на подобни описани практики, въвеждайки и технически средствa и елиминирайки човешкия фактор, а в доклада на прокуратурата пък макар да се сочи, че няма данни спрямо конкретно лице за извършено престъпление по НК, се сочат констатиранни при проверката по сигнала на К. административни нарушения. Доколко обаче конкретни твърдения на едно лице в сигнал съставляват деяние по набедяване или клевета, то това вече е въпрос за установяване в наказателно производство. Ето защо не може да се определи като нарушение на задължението на служителя за лоялност по чл.2, ал.1 от КПСДА описаното поведение на К., нито съответно като дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2, т.5, изразяващо се в неспазване на правилата на КПСДА. Правно несъстоятелно е определянето на упражняването на законни права от държавния служител, който има гарантирано право на мнение и като гражданин разполага с права за свободно изразяване и разпространяване на мнение и сигнализиране за нередности в администрацията, като нелоялно отношение към тази администрация.

Що се отнася до третото наведено нарушение: Не се установи по делото твърдяно от органа накарняване от страна на К. на достойнството и нарушаване на правата на своите колеги чрез оказване на натиск за удостоверяване на определени факти като истина, без да отговарят на действителността. Подобно деяние свързано с принуда е престъпление и както сочи самият орган е сезирал прокуратурата. По дисциплинарната преписка и в съдебното производство обаче освен двете писма – едното, подписано от 22 служители, а другото от 12 служители с отбелязване, че подписите поставени под първото са „под влияние“ на К. и А и написаното в първото не отговаряло на истината (кое точно – в първото писмо се говори за напрежение в администрацията,

иска се среща с ръководството и се поставят въпроси) не са събрани каквито и да е доказателства в какво се изразява този твърдян от органа натиск. В писмото е употребен изразът „под давление”, а органът го разширява до „накърняване на достойнството, нарушаване на правата на колегите чрез оказване на натиск...”и формулировката „натиск и принуда”). Не е установено какво съставлява това полагане на подписи „под давление”, дали и как е упражнена принуда и натиск, както твърди вече органът. А Дисциплинарният съвет не провел разследване (не е имал технологичното време - в деня, в който е издадена втората заповед с допълване на предмета на дисциплинарното обвинение е проведено заседанието му и взето решението) И не на последно място, съдът не констатира подвеждането на твърдяното нарушаване на чужди права и принуждаване на трети лица към определени действия към конкретен състав на дисциплинарно нарушение. Освен това извършването на подобни нарушения/престъпления се установяват в съответните граждански или наказателни производства пред съд, който е компетентният орган да установи, че са допуснати/извършени .

В заключение на горното, се налага извод у съда, че не се установиха по делото визираните в заповедта дисциплинарни нарушения от страна на К., които да обосноват ангажиране на дисциплинарната му отговорност. Съдът не споделя направената в заповедта квалификация на горните действия на жалбоподателя като дисциплинарни нарушения и то като такива, които да обосноват най-тежкото дисциплинарно наказание.

Основателно е оплакването в жалбата, че не е обсъдено цялостното служебно поведение на жалбоподателя при определяне на дисциплинарното наказание. В заповедта се съдържа формалната констатация, че с оглед тежестта на нарушенията (такава изобщо не е определена от органа) и обстоятелствата, при които са извършени, на служителя следва дисциплинарно наказание „уволнение“. По делото не се установи какво е цялостното поведение на жалбоподателя, извън нарушенията по заповедта и неговото дисциплинарно минало. Единствено се сочи скорошна заповед за повишаване в ранг, което е индикация за добре оценявана негова работа и от друга страна наведено от прекия му началник продължително отсъствие в отпуск по болест. Не се установява на жалбоподателя да са му налагани други дисциплинарни наказания, освен процесното. Нарушено е изискването на чл.91 от ЗДСл – в заповедта липсват мотиви за определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание. Съгласно разпоредбата при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите, формата на вината на държавния служител, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, цялостното служебно поведение на държавния служител. Дисциплинарнаказващият орган не е изложил каквито и да било съображения в заповедта относно тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба, формата на вината на служителя, както и цялостното му служебно поведение. Видно и от приложения по делото протокол от заседание, проведено на 15.10.2010г. дисциплинарният съвет не е обсъждал по същество цялостното служебно поведение на служителя и съответствието на предложеното наказание на извършеното нарушение. Такива мотиви липсват и в издадената заповед. По този начин не може да бъде направен обоснован извод дали при определянето на размера на дисциплинарното наказание е бил спазен принципът за съразмерност. Действително, органът по назначаването действа в условията на оперативна

самостоятелност, но тя не изключва съдебния контрол, съгласно чл. 169 АПК. Предоставената от закона възможност за преценка трябва винаги да бъде използвана в рамките на закона и в изпълнение на неговата цел. Отклонението от това правило води до превратно упражняване на власт, а нарушаването на изискванията за упражняване на оперативната самостоятелност прави акта несъответен на целта на закона. В конкретния случай от данните по делото не се установява на жалбоподателя да са налагани други дисциплинарни наказания. При положение, че дисциплинарна наказващият орган не е обсъдил тежестта на нарушението, последиците за държавната служба от него и не ги е преценил на плоскостта на цялостното служебно поведение на държавния служител, то преценката му за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание е необоснована, съобразно принципа за съразмерност – чл.4 от АПК. При недоказаност на част от нарушенията и естеството на другите, и без мотиви на наказващия орган по чл.91 от ЗДСл наказанието се явява прекомерно.

Предвид гореизложеното, жалбата на И. Б. К. срещу заповед № 535/21.10.2010г. на изпълнителния Д. на ИААА се явява основателна, а заповедта като незаконосъобразна, следва да бъдат отменена.

Предвид изхода на спора и направеното в съдебно заседание от процесуалния представител на оспорвания искане, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът следва да осъди ответника да му възстанови от бюджета си направените по делото разноски – възнаграждение за адвокат. От представения по делото (л.15) договор за правна защита и съдействие от 29.10.2010г. се установява, че между жалбоподателя и представляващия го адвокат е договорено възнаграждение в размер на 350 лв. и е отразено, че сумата е реално внесена. Поради това съдът следва да осъди ответника да заплати на жалбоподателката сумата от 350 лв., представляваща заплатеното от него адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд – С. град, I – во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Б. К. от Г. С. заповед № 535/21.10.2010г. на **Изпълнителния Д. на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“**, с която на основание чл. 90, ал.1, т.5 от ЗДСл. му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

ОСЪЖДА Изпълнителния Д. на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да възстанови на И. Б. К., **сумата от 350 лв.** (триста и петдесет лева), представляваща направени по делото разноски - възнаграждение за адвокат, **от бюджета** на Агенцията. Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в четиринадесетдневен срок, считано от съобщаването му..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Б Бороджиева)